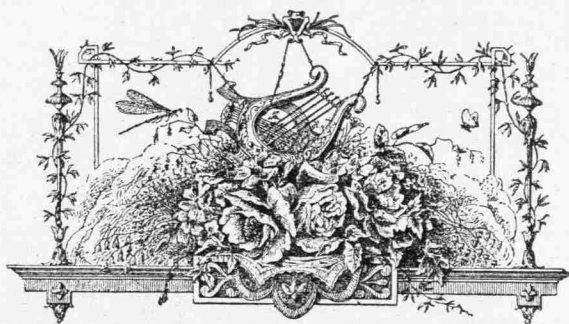

ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΟΥ

Ἔτσι σ' ἐγνώρισα παιδί, κ' ἔτσι σὲ βλέπω πάλιν
τῆς μαλακῆς σου ἀμμουδιᾶς ἢ ἀπλωμένη ἀγκάλῃ,
ἢ πρᾶσιν τῶν κήπων σου καὶ τῶν ἀγρῶν σου ζῶνι
ποῦ μέσα στὴν ἀπανεμιᾶ τῆς ρεματιᾶς φουντόνει,
τὰ σπιτία τὰ κατάλευκα, τὸ ἀρχαῖο ρημοκλήσι
ποῦ στὸ βουνὸ κατάκορφα καιροὺς ἔχει μετροῦσαι,
ἢ γαλανὴ σου θάλασσα μὲ βάρκαις, τρεχαντήρια,
τὰ ὄρη τὰ ζωγραφιστὰ καὶ τὰ ψηλὰ ἀκρωτήρια.
Στέκουν, πυργόουν τ' ἄγρια κι' ἀπόκρημνα πλεν-

καὶ δέχονται ἀτράντακτα τὴ λύσσα τῶν κυμάτων
ποῦ τρέχουν, φθάνουν μανισμένα
ἀπὸ πελάγη ἀνταριασμένα.

Στὴ μαγικὴ σου σιγαλιά, στὴ ζηλευτὴ ἡσυχία,
ποῦ γλυκονανουρίζεται θαρρεῖς ἢ εὐτυχία,
τί χεῖλιν ἀναστενάξαν, τί δάκρυα ἔχουν στάξει,
πόσαις καρδιαῖς τοῦ χωρισμοῦ ἢ ὅρα ἔχει σπαράξει!
Τῶνά του πόδι στὴ στεριά καὶ τᾶλλο στὸ καῖκι,
μ' ὅλη τῆς ὕστερης στιγμῆς τὴ μυστικὴ τὴ φοικη,
μὲ τῆς καρδιᾶς τὸ σκοτισμὸ καὶ μὲ τὸ διδαγμὸ τῆς
ἐστάθηνκεν ὁ ταξειδιώτης.

Ἐμπρὸς του ἡ ἄστατη, μικρὴ τοῦ καΐκιου σανίδα,
πίσω ἡ μεγάλῃ, ἀσάλευτη, γαλήνια πατρίδα
μὲ τὰ βουνὰ τ' ἀθάνατα βαριά θεμελιωμένα,
μὲ τὰ χωριά τὰ φωτερὰ ποῦ ζῇ εὐτυχισμένα
κόσμος ποῦ δὲν ἐξήτησε τὴν εὐτυχία ναῦρη
πέρ' ἀπ' τὸ κύμα τὸ πικρὸ στὴν ξενιτιά τὴ μαῦρη.
Στὸ μαγικὸ πανόραμα μὲ τὴ ματιά του μένει
ὅλ' ἡ καρδιά του βυθισμένη.

Καὶ ὅμως φεύγει, ἐνῶ πονεῖ καὶ κλαίει τὴν πατρίδα.
Γιατὶ στὸ νοῦ του ἡ γόνισσα Νεράϊδα, ἡ Ἐλπίδα,
ἄγνωστου κόσμου ἀνοίγει πλάτη
καὶ λάμπει σὲ φανταστικὴ, ροδόχρουσιν ἀτμοσφαῖρα,
στὴν ἄκρη τοῦ πελάγου πέρα
τῆς εὐτυχίας τὸ παλάτι.

Φεύγει τὸ κύμα στὸ γιὰλὸ λυπητερὰ βουίζει,
καὶ κάποιον μᾶτι κλαίει γι' αὐτόν, κάποιον καρδιά
[ραγίζει.

Τί κόσμος πέρασε ἀπὸ δῶ, τί κόσμος θὰ περάσῃ,
ἀγαπημένο ἀκροθαλάσσι!

Καῖκια ποδισιάρικα γιὰ καταψύγι σ' ἔχουν,
κι' ὅταν καταβῇ ὁ βοριάς καὶ θαλασσόνη τρέχουν,
στ' ἀπάνεμά σου τὰ λημέρια.

Καὶ τότε σὺ ἔχεις γιορτὴν, τότε ἔχεις πανηγύρι.
Ἀρματωσαῖς διάφοραις, ἀπὸ τὸ τρεχαντήρι
ὡς στὸ καράβι καὶ σκαριὰ ὅσα τεχνίτη χέρια
μὲ νοῦ κατασκευάζουνε, — σιγὰ σιγὰ στολίζουν
τὰ γαλανὰ σου κύματα καὶ μὲ ζωὴ γεμίζουν
τὸ ἥσυχον ἀκρογιάλι σου. Τί ναῦταις, τί λεβέντες,
ποῦ τοὺς ἀνάθρεψε ὁ βοριάς, τοὺς μέστωσε ὁ πονέντες.

κ' ἡ ξαφνικὴ ἀνεμοζάλη

τοὺς σύναξε τοὺς ἐδιμξε σ' αὐτὸ τὸ περιγιάλι
γιὰ λίγαῖς μέραις μοναχά, πέρ' ἀπ' τὰ μακρυσμένα
λιμάνια τῆς Ἀνατολῆς, κι' ἀπ' τὰ χαριτωμένα
νησιά τῆς Ἀσπρῆς θάλασσας!

Καὶ πόσα ἠχολογοῦνε
τότε τραγοῦδια ναυτικά ποῦ βγαίνουνε κι' ἀνθοῦνε
σ' ἄγνωστου ναῦτη ποιητῇ τὰ στήθη τὰ ἐμπνευ-

[σμένα,
καὶ στὸ χαρτὶ δὲν τᾶγραψε, δὲν τάχει δέσει πέννα·
ἐλεύθερα σὰν τὰ πουλιὰ τοῦ κάμπου ταξειδεύουν,
μὲς στῆς καρδιαῖς φωλιάζουνε, στὰ χεῖλιν ζωντα-

[νεύουν,
καὶ κόσμ' ὁλόκληρο μαγεύουν,
ὅπου νησιά καὶ θάλασσα καὶ βράχος κι' ἀκρογιάλι,
ὅπου χωριὸ θαλασσινὸ χορεύμενο προβάλλει
καὶ πέλαγα εὐρύχωρα χορεύουνε τὸ ναῦτη,
καὶ ὅπου γιὰ ναυτόπαιδο κόρης ψυχὴ ἀνάφτει. —

Ἐδῶ τὰ χέρια σφίγγουνε οἱ ναῦταις μεταξύ τῶν
κι' ἀνοίγουνε τὰ χεῖλιν τῶν κι' ἀνοίγουν τὴν ψυχὴ
[τῶν,

αὐτοὶ ποῦ ξέρουν τὴ ζωὴ στὴ γῆ νὰ τὴ χαροῦνε
γιατὶ στὸ κύμα τὴ ζωὴ συχνὰ τὴν ἀψηφοῦνε,
αὐτοὶ ποῦ τς' ἐδιμξε ὁ βοριάς μιὰ μέρα, κ' ἴσως πάλι
νεκροὺς μιὰ μέρα σ' ἄξενον τοὺς σμίξει περιγιάλι.

Λιμάνι τῆς πατρίδος μου ποῦ σ' ἔχει ἀγκαλιάσει
ἢ φωτεινότατη αὐτὴ γαλινωμένη πλάση.

Ἔτσ' ἦσουν, εἶσαι σήμερα καὶ θάσαι στὸν αἰῶνα.
Τίποτε δὲν ἐχάθηκεν ἀπ' τὴ φαιδρὴ σου εἰκόνα!
Κι' ἂν πιὸ βαθιὰ τὰ κύματα τοὺς βράχους ἔχουν
[φάγει,

καὶ ἄλλοι κυλιστῆκανε μέσ στ' ἅπατα πελάγη,
ἂν ἡ βροχαῖς χαράκωσαν τὴν ἀπειρή σου ὄψι
κ' ἔχει ἀπ' τὰ δέντρα σου πολλὰ ὁ ξυλοκόπος κόψει,
στὸ μέγα σου τὸ μέτωπο δὲν ἔμειναν σημάδια·
τὰ χρόνια κ' ἡ ἀντάραις τῶν περάσανε σὰν χάδια
ἀπάνω στ' ἀκατέλυτο, πελώριο κορμὶ σου,
κι' ἀπ' τὸ βαθὺ κι' ἀστείρευτο ποτάμι τῆς ζωῆς σου
σταλαγματιά δὲν ρούφηξαν τὰ χρόνια ποῦ χαράζουν
στὴν ὄψι μας τὸ διάβα τῶν, τὰ χρόνια ποῦ ἀλλάζουν
ἀλύπητα τὴν ὁμορφίαν, τὴ δύναμι, τὴ χάρι
σὲ κυρωμένο, ἀδύνατο καὶ ἀσχυρὸ κουφάρι.

Ἔτσ' ἦσουν κ' ἔτσι ἀπ' ἀντικρὺ σὲ βλέπω πάλι τώρα,
σὰν ζωγραφιὰν ἀσάλευτη σὲ μαγεμένη χώρα·
τὰ πλοῖά σου βαριά ἀραγμένα
σὲ κύματα πελεκημένα

ἀπὸ σμαράγδι, ἀκίνητα καὶ ἄψυχα κ' αἰῶνια,
σὰν νὰ μὴ τᾶγγιξαν τὰ χρόνια·
ἢ φύσις γύρω βυθισμένη

στὴν ἐκστασι τῆς σιγαλιᾶς, γλυκειά, φωτολουσμένη.
Θαρρεῖς, Νεράϊδα μυστικὴ τὸ χέρι ἔχει ἀπλώσει,
καὶ τάχει ὅλα μαρμαρώσει,
καὶ ὅλα ὡς ἦσαν ἔχουν μείνει
μέσα σὲ ὕπνου ἀξύπνητου τὴ μαγικὴ γαλήνη.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

